

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/137/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614205949
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1614205949.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: X. F., O.. X.XX.XXXX, V. U. O. XX, U., o zaplatenie 3.978,16 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 10. júla 2020, č. k. 4C/134/2016-152, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti povolených splátok dlhu žalovanej a v napadnutej časti zamietnutého nároku na úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov, **p o t v r d z u j e .**
Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 3.978,16 eur, zmluvné úroky 3.979,09 eur, úroky z omeškania 5,71 eur, úroky z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 4.674,25 eur od 13.5.2014 do 23.7.2014, zo sumy 4.138,53 eur od 24.7.2014 do 25.7.2014, zo sumy 4.098,53 eur od 26.7.2014 do 2.9.2014, zo sumy 4.078,05 eur od 3.9.2014 do 16.9.2014, zo sumy 4.028,05 eur od 17.9.2014 do 20.10.2014, zo sumy 4.001,99 eur od 21.10.2014 do 27.11.2014, zo sumy 3.978,16 eur od 28.11.2014 do zaplatenia, všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 150,- eur, splatných vždy k 15-temu dňu toho-ktorého mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky, alebo jej časti, sa stáva splatným celý dlh. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 4.674,25 eur ako nezaplatenej istiny úveru, ďalej nezaplatených úrokov v sume 323,80 eur (dohodnuté úroky v zmysle zmluvy, ktoré bola žalovaná povinná splatiť v rámci tzv. anuitných splátok poskytnutého úveru do jeho predčasného zosplatenia), nezaplatených sankčných poplatkov 17,87 eur, zmluvného úroku vo výške 15,90% ročne z nezaplatenej istiny od 23.5.2014 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatenej istiny a nezaplatených úrokov od 10.5.2014 do zaplatenia a poplatkov za upomienky v sume 45,- eur. V priebehu konania žalobca čiastočne zobral žalobu späť a špecifikoval petit žaloby tak, že si uplatnil istinu 3.978,16 eur, zmluvné úroky 301,09 eur, úroky z omeškania 5,71 eur, zmluvné úroky vo výške 15,90% ročne zo sumy nezaplatenej istiny 4.764,25 eur, úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy nezaplatenej istiny 4.764,25 eur, bližšie špecifikované v petite žaloby, a úroky z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov 301,09 eur od 13.5.2014 do zaplatenia. Z úverovej zmluvy č. 1444 uzatvorenej dňa 19.7.2012 medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom zistil, že žalobca poskytol žalovanej bezúčelový úver v sume 5.000,- eur, pri dojednanej fixnej úrokovej sadzbe 15,9% p.a. Výška RPMN bola 18,12% a priemerná RPMN ku dňu uzatvorenia zmluvy 19,59%. Celková

časťka, ktorú musela žalovaná podľa zmluvy zaplatiť, predstavovala sumu 10.326,- eur. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v 120 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 84,06 eur splatných vždy v 15. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bola 15.8.2012 a konečná splatnosť úveru 15.7.2022.

Z písomnosti žalobcu zo dňa 17.4.2014 označenej ako „Výzva na predčasné splatenie úveru“ zistil, že žalobca z dôvodu neplnenia zmluvných povinností žalovanou rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru a vyzval žalovanú na úhradu celého dlhu najneskôr do 9.5.2014. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), § 3 ods. 1, § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru, že právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, ktorá obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 a 2 ZoSÚ. Mal za preukázané, že žalovaná po poskytnutí úveru v sume 5.000,- eur v dohodnutých splátkach vo výške 84,06 eur riadne a včas nesplácala, a preto bol žalobca v zmysle úverovej zmluvy oprávnený úver zosplatiť k 12.5.2014. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná do zosplatenia úveru uhradila splátky v celkovej sume 1.431,94 eur, z čoho bolo na istinu započítaných 325,75 eur a na úrok 1.106,19 eur. Po podaní žaloby žalovaná uhradila ešte sumu 696,09 eur, ktorá bola započítaná na istinu. Vzhľadom na to je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi zosplatenú a neuhradenú časť úverovej istiny v sume 3.978,16 eur. Pri posudzovaní nároku žalobcu na zmluvné úroky vychádzal z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16.6.2020 sp. zn. 5Cdo 42/2020, v zmysle ktorého v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Z amortizačnej tabuľky zistil, že ak by žalovaná zaplatila všetky dohodnuté splátky v zmysle úverovej zmluvy, zaplatila by na úver celkovo 10.085,28 eur, z čoho by zmluvné úroky po odpočítaní istiny 5.000,- eur predstavovali sumu 5.085,28 eur, a keďže do zosplatenia úveru už zaplatila na zmluvné úroky sumu 1.106,19 eur, priznal žalobcovi zmluvné úroky v sume 3.979,09 eur, ktorá zahŕňa aj sumu zmluvných úrokov už vyčíslených žalobcom v sume 301,19 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Posúdil ako dôvodnú žalobu aj v časti sumy 5,71 eur, predstavujúcej vyčíslený úrok z omeškania v dohodnutej výške 8% ročne za omeškané splátky do zosplatenia úveru dňa 12.5.2014. Úroky z omeškania vo výške 8% ročne priznal žalobcovi iba z neuhradenej istiny, t.j. zo sumy 4.674,25 eur a vo zvyšku požadovaných úrokov z omeškania taktiež žalobu zamietol s odôvodnením, že z nezaplatených zmluvných úrokov žalobcovi nepatria úroky z omeškania, pretože Občiansky ako aj Obchodný zákonník právo požadovať príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania) z príslušenstva (zmluvných úrokov) veriteľovi nepriznávajú a v tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24.3.2004 sp. zn. 35Odo 101/2002, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 22.2.2018 sp. zn. 6Co/31/2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27.5.2020 sp. zn. 6Co/5/2020. S ohľadom na § 232 ods. 3 C.s.p. posúdil osobné a majetkové pomery žalovanej a umožnil jej uhradiť pohľadávku žalobcu v splátkach, pričom za primeranú posúdil sumu 150,- eur mesačne, s odôvodnením, že povolenie splácať dlh v splátkach nezasiahne neprimerané do hospodárskych pomerov žalobcu. Zohľadnil, že žalovanej mesačný čistý príjem v poslednom období nepresahuje ani 650,- eur, je slobodnou matkou, stará sa o jedno maloleté dieťa, na ktoré jej otec dieťaťa prispieva výživné v sume 190,- eur mesačne, nevlastní žiaden hnutel'ny, ani nehnuteľný majetok, býva v prenajatom byte, na ktorý platí 100,- až 150,- eur mesačne a na základe rozhodnutí súdu žalovaná spláca ďalšie dva úvery, ktorých mesačné splátky predstavujú spolu 240,- eur. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku v časti povolených splátok dlhu žalovanej a v časti zamietnutého nároku na úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov, podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu a zaviazat' žalovanú zaplatiť mu dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku za podané odvolanie. Odvolanie odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Keďže zmluvné úroky ku dňu zosplatenia celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, pripadajúca na zmluvný úrok, naakumulovanú ku dňu zosplatenia a táto sa ďalej (t.j. po zosplatení celého dlhu) nenavýšuje, nejde ohľadom nároku na tento úrok z omeškania o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá má zamedziť neodôvodnenému navýšovaniu nárokov veriteľov ohľadom príslušenstva. Nárok na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatenia je nárokom, ktorý predpokladá aj ust. § 497 Obchodného zákonníka a žiadne zákonné

ustanovenie tento nárok svojím znením nespochybňuje. Poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov, v ktorých odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov zmenil tak, že tento nárok priznal (rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/78/2018 zo dňa 18.4.2018, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/143/2017 zo dňa 19.4.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/542/2016-59 zo dňa 13.6.2017, Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19Co/142/2018 zo dňa 29.5.2019, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Co/101/2018 zo dňa 28.5.2019, Krajského súdu Nitra sp. zn. 25Co/219/2017 zo dňa 13.12.2017). Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 113/2018 zo dňa 30.7.2019, v ktorom Najvyšší súd dospel k záveru, že veriteľ má nárok na zmluvný (obchodný) úrok z úveru bez ohľadu na zosplatenie dlhu, a to aj popri nároku na úrok z omeškania, pričom tento nárok trvá až do úplného splatenia poskytnutých finančných prostriedkov dlžníkom. Ďalej s poukazom na § 232 ods. 3 C.s.p. a rozhodnutia iných odvolacích súdov namietal, že zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky paričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu, t.j. súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Namietal, že pri určení mesačnej splátky v sume 150,- eur bude žalovaná splácať iba pevne vyčíslené sumy v rozsudku viac než 4,4 roka. Takéto rozhodnutie by bolo motiváciou pre klientov banky, aby porušovali svoje zmluvné povinnosti, pretože ich porušením v konečnom dôsledku získajú opätovne možnosť splácať dlh v splátkach. Výkon práva, ktorý motivuje k neplneniu si zmluvných povinností, nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou Civilným sporovým poriadkom. Nie je možné prihladiť len na finančnú situáciu žalovaného, pretože žalobca má právo, aby mu jeho pohľadávka bola zaplatená v primeranej lehote a je potrebné rešpektovať zásadu spravodlivosti uvedenú v čl. 2 ods. 1 C.s.p. Podľa jeho názoru výška priznanej splátky je neadekvátna výške žalovanej pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania a takéto rozhodnutie nevedie k odstráneniu právnej neistoty. Poukázal na judikatúru, z ktorej vyplýva, že hľadiskami pre úvahu súdu, či má žalovanému, ktorého platobnú povinnosť určil, priznať výhodu splátok je najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného a aj v konaní prejavená snaha o plnenie záväzku. Namietal, že žalovaný v priebehu konania neprejavil žiadnu snahu svoj záväzok aspoň čiastočne plniť. V danom prípade nie sú naplnené odôvodnené dôvody pre priznanie plnenia v splátkach, zohľadňujúc výšku dlhu, ako aj ľahostajný prístup žalovanej k plneniu si zmluvných povinností. Žalovaná dlhodobo ľahostajne pristupovala k plneniu si zmluvných povinností. Ide o skutočnosti, ktoré sú v rozpore s povolením splátok. Oprávnenie súdu priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka, ktorá však nesmie neprímerane zasahovať do právoplatne priznaných práv veriteľa. Súdna judikatúra zdôrazňuje, že súd pripúšťajúci možnosť zaplata dlhu v splátkach musí presvedčivo odôvodniť záver určiť splnenie dlhu v splátkach. Pri rozhodovaní o určení výšky splátok je potrebné právne ochraňovať obe strany sporu, a zabezpečiť aj reálne splnenie priznaného plnenia. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Nitre.

3. Žalovaná sa v odvolacom konaní nevyjadřila.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p. a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcu v časti, v ktorej sa domáhal proti žalovanej zaplata úrokov z omeškania 8% ročne z nezaplatených úrokov, ako aj pre posúdenie vhodnosti umožnenia žalovanej splniť dlh v splátkach, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov; vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákona o spotrebiteľských úveroch a § 232 ods. 3 C.s.p. a dospel k správny záverom, že žalobcovi nepatria úroky z omeškania z nezaplatených zmluvných úrokov, pretože Občiansky, ako aj Obchodný zákonník právo požadovať príslušenstvo pohľadávky z príslušenstva neupravujú a taktiež, že v danom prípade je vhodné umožniť žalovanej uhradiť pohľadávku žalobcu v splátkach v sume 150,- eur mesačne. Svoje rozhodnutie v uvedených častiach aj riadne odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p., keď uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie po skutkovej, ako aj po právnej stránke. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých častiach a skonštatoval správnosť jeho dôvodov.

6. Z ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyplýva, že príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Úroky z omeškania sú v zmysle uvedeného ustanovenia rovnako ako úroky, príslušenstvom pohľadávky, na ktorú má veriteľ právo proti dlžníkovi na základe záväzkového vzťahu. Keďže aj úroky z istiny sú príslušenstvom pohľadávky, na ktorú má veriteľ právo na základe záväzkového vzťahu, v prípade omeškania dlžníka so zaplatením úrokov sa dlžník nedostáva do omeškania s plnením vlastného dlhu, ale dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva. Občiansky, a ani Obchodný zákonník neupravujú povinnosť dlžníka platiť majetkové sankcie v prípade jeho omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nemá nárok na zaplatenie požadovaného úroku z omeškania vo výške 8% ročne z vyčísleného a nezaplateného úroku z úveru, vyčísleného ku dňu predčasného zosplatenia, keďže v danom prípade ide o úročenie úrokov (tzv. anatocizmus), čo je neprípustné.

7. Nedôvodne žalovaný v odvolaní namieta, že zmluvné úroky ku dňu zosplatenia celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, pripadajúcu na zmluvný úrok, naakumulovanú ku dňu zosplatenia, ktorá sa ďalej nenavýšuje. Rozhodujúce pre posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku v tejto časti je, že úroky i keď sú vyčíslené pevnou sumou zodpovedajúcou časti anuitných splátok úveru, predstavujúcej zmluvný úrok sú príslušenstvom pohľadávky, na zaplatenie ktorej vzniklo právo veriteľovi proti dlžníkovi na základe úverovej zmluvy. Priznanie možnosti veriteľovi poberať úroky z omeškania aj zo splatných úrokov by znamenalo, že i príslušenstvo pohľadávky by malo svoje vlastné príslušenstvo. Z § 121 Občianskeho zákonníka, ako aj zo samotnej povahy veci však vyplýva, že požadovať príslušenstvo z príslušenstva nemožno a úročenie úrokov je teda neprípustné. Požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva je neprípustné nielen pri dohodnutých úrokoch, ale aj pri úrokoch z omeškania. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, ale nie do omeškania s plnením vlastného dlhu. Ak sa dlžník dostane do omeškania s platením dohodnutých úrokov, nemožno od neho požadovať úroky z omeškania z dohodnutých úrokov (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obdo 4/1994). Dôvodom je predovšetkým skutočnosť, že zákon (Občiansky zákonník, a ani Obchodný zákonník) veriteľovi takúto možnosť nepriznáva. Takýto záver vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 35Odo 101/2002, Rc 5/2006. (Števec, M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 - 880. komentár. Praha: C.H.Beck 2015, s. 2292). Pokiaľ žalobca v žalobe poukázal na rozdielny záver vyplývajúci z rozhodnutí iných odvolacích súdov, tento nie je pre odvolací súd záväzný a nemožno ho považovať za ustálený v súdnej praxi. Odvolací súd sa stotožnil so záverom o neprípustnosti anatocizmu, vyplývajúcim okrem iného z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.11.2017 sp. zn. 27Co/34/2017, rozsudkov Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.4.2018 č.k. 8Co/40/2017-80, zo dňa 29.10.2019 č.k. 8Co/39/2017-53, zo dňa 20.10.2020 č.k. 8Co/98/2018. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 113/2018 zo dňa 30.7.2019, z uvedeného rozhodnutia nevyplýva, že by mal veriteľ právo na úroky z omeškania aj z úrokov úveru. Najvyšší súd dospel k záveru, že veriteľ má nárok na zmluvný úrok z úveru bez ohľadu na zosplatenie dlhu, a to aj popri nároku na úrok z omeškania, na základe čoho následne dospel k záveru o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania. Z obsahu uvedeného rozhodnutia je však zrejmé, že možnosť kumulácie sa týka bežných úrokov z istiny úveru a úrokov z omeškania z istiny úveru; v uvedenom rozhodnutí sa však Najvyšší súd nezaoberal možnosťou kumulácie úrokov z omeškania (t.j. príslušenstva pohľadávky) z úrokov (t.j. z príslušenstva). Odvolací súd sa teda stotožňuje so závermi Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 35Odo 101/2002 (vychádzajúce z právnej úpravy obsahovo zhodnej so slovenskou) a v podrobnostiach na ne bližšie odkazuje.

8. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že správne súd prvej inštancie prihliadol aj na skutočnosti tvrdené žalovanou v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, znemožňujúce jej uhradenie dlhu žalobcovi v zákonom stanovenej lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu odôvodňujú určenie dlhšej lehoty na plnenie (tzv. paričnej lehoty) v zmysle § 232 ods. 3 C.s.p., zahŕňajúce aj možnosť rozloženia splatnosti dlhu na viaceré splátky, pričom v danom prípade možno považovať za primerané splátky v sume 150,- eur mesačne tak, ako určil súd prvej inštancie.

9. V zmysle § 232 ods. 3 C.s.p. je lehota na plnenie tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Určenie dlhšej lehoty na plnenie, alebo umožnenie splácania dlhu v splátkach v zmysle druhej vety uvedeného ustanovenia je výnimkou zo zákonom stanovenej lehoty, ktorú možno uplatniť len v odôvodnených prípadoch. Odôvodnenosť uplatnenia tejto výnimky musí vyplývať z dôsledne zistených všetkých potrebných skutočností, ktorými sú v zmysle ustálenej judikatúry najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného, ako aj jeho snaha o plnenie záväzku počas konania, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a

osobné pomery žalobcu z hľadiska posúdenia, či plnenie v splátkach nebude pre žalobcu príliš ťaživé a či nedôjde k faktickému popretiu právoplatne priznaných práv žalobcu, prípadne k inej ujme na jeho oprávnených záujmoch. Súd prvej inštancie v súlade s uvedeným skúmal uvedené skutočnosti, keď na základe vyjadrenia žalovanej ohľadne jej osobných a majetkových pomerov vyzval žalovanú na ich zdokladovanie a na základe zistených skutočností správne dospel k záveru, že v danom prípade je odôvodnené umožniť žalovanej uhradiť pohľadávku žalobcu v splátkach, pričom povolenie splátok nezasiahne neprimerane do hospodárskych pomerov žalobcu. Z obsahu spisu vyplýva, že aj žalobca bol ochotný pristúpiť vo svojom vyjadrení zo dňa 16.1.2020 na uzavretie zmluvy s určením mesačných splátok, i keď navrhoval splátky minimálne v sume 331,- eur, a aj vo svojom ďalšom vyjadrení zo dňa 5.3.2020 nenamietal samotné povolenie splátok žalovanej, ale nesúhlasil s ňou navrhnutou výškou splátok v sume 50,- eur. Odvolací súd preto posúdil ako účelové námietky žalobcu, že v danom prípade nie sú naplnené odôvodnené dôvody pre priznanie plnenia v splátkach. V konaní medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná, ktorej bol poskytnutý úver na základe uzavretej úverovej zmluvy v sume 5.000,- eur, uhradila ku dňu zosplatnenia úveru celkovú sumu 1.431,94 eur a následne po podaní žaloby, a teda v priebehu konania uhradila ešte sumu 696,09 eur. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná aj v priebehu konania prejavila snahu svoj záväzok plniť aspoň čiastočne a žalovaný nedôvodne namieta jej ľahostajný prístup k plneniu si zmluvných povinností. Dôvodne žalobca poukázal na to, že pri určení mesačnej splátky v sume 150,- eur dôjde k uspokojeniu len pevne vyčíslených súm v rozsudku po viac ako 4,4 roka, avšak súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia majetkových pomerov žalovanej správne prihliadol aj na tú skutočnosť, že je pravdepodobné, že ani v rámci exekúcie by viac nebolo možné vymôcť od žalovanej v jej súčasnej majetkovej situácii. V konaní tiež vyšlo najavo, že jeden z úverov žalovaná dlhodobo a riadne spláca práve žalobcovi, a teda žalobcovi by mali byť aspoň čiastočne známe majetkové pomery žalovanej. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti, najmä na osobné a majetkové pomery žalovanej ako aj na výšku dlžnej sumy odvolací súd dospel k záveru, že povolením splátok žalovanej v sume 150,- eur mesačne nedôjde k faktickému popretiu právoplatne priznaných práv žalobcovi, ale je zabezpečené postupné splácanie jeho pohľadávky žalovanou, v mesačných splátkach v sume porovnateľnou so sumou reálne vymáhateľnou v rámci exekúcie.

10. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanej, ktorá mala úspech v odvolacom konaní, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní trovy nevznikli.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen

a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).